

Géczi János

ISTENT IS MEGLEPI

Barbárszőke Hold téblábol a kertben. Az éjszakától fekete a szája, hangosan számlálni tanulja a léte.
 Ahogy galambok szokása, úgy ül hóként az ágra, vagy, mint aki a sólyomszemű eget látja, avagy, aki átnéz a túlsó világra. S nem tudja, mi az, amit figyel, az üres beszédű harang mélykék vedreit, a várost, amelyet magába zárt, miként látványt, a torony, avagy a szemhéj alatti téli rímeket.
 Értelmére talál akképpen, akár a szerelemben egy-egy szó a metafizikára, avagy a franciák nyelvének hegyével megérintett halál.
 Mindenhol: kölcsönvett élet.
 Mindenhol: kölcsönvett pusztulás.
 Legvégül verset motyog, a saját napjáról, amely Istent is meglepi: benne olvassa azt, amit bár tud, de nem ismer önmagáról.
 Olyasmiket, hogy a szó az emberé, a gondolat a nyelve, és hogy a rend nem egyéb magasba írt szavaknál.

Új Forrás 2011/2.

(Géczi János 1954-ben született Monostorpályiban. Verset, prózát és esszét, tanulmányt is ír. József Attila-díjas.)

Kálmán Gábor

REGGELTŐL ESTIG

Milanról mindenki tudta, hogy kegyetlen. Gyűlölt mindenkit maga körül és soha nem is titkolta. Főleg a macskákat gyűlölte. Volt, hogy az öreg Boženka macskáit édesgette magához. Szalonnát használt erre a célra legtöbbször. Legjobban a paprikás császárszalonna vált be a tapasztalatai szerint. Apró szeletekre vágta, kicsi darabokat dobott át Boženka fakapuján keresztül az udvarba. Volt, hogy pórul járt és az udvaron jövő-menő csirkék vagy kacsák csaptak le a csalira.

A kacsák kevésbé szórakoztatták, túlzottan bárgyú élőlényeknek vélt minden baromfit. Bár sokat kísérletezett otthon, hogy a kacsák vajon akkor is tudnak-e úszni, ha fejfelé dobja be őket a tóba. De ez nem tűnt túl jó mulatságnak, mivel legtöbbször zuhanás közben visszapördültek mind és hassal értek a vízbe, majd mintha mi sem történt volna, úsztak el Milan közeléből, megszokott mozdulatokkal mártogatták a fejüket a vízbe és vizsgálták az úsztatót enni való után. A csirkék már mókásabbak voltak, mert azok rémülten menekülni kezdtek, de sosem sülyedtek el a vízben ők sem. Lassú, esetlen mozdulatokkal vergődtek át a túlsó partra, sokszor a szárnyaikat is szétcsapták, hogy ne sülyedjenek el, és mire Milan átért az úsztató másik oldalára, már szaladtak is a kert hátsó részeibe. A kakasokat egyáltalán nem találta szórakoztatónak. A kakasok általában hangosan kukorékolva, széttárt szárnyakkal estek neki, vöröslött a tarajuk, felverték maguk körül a port. Ilyenkor mindig menekülőre fogta. A pulykák tojóikhoz éppen ezért nem nyúlt soha. A pulykakakasok gyakran kísértettek álmaiban, felfújt tollakkal, vérvörösén lángoló fejfelé üldözték, és hiába menekült, egyre lassabban, egyre lomhábban mozogtak a lábai, érezte a dühös háziállatok csípését a bokáján, hogy falatnyi húsdarabokat szakítanak ki belőle.

Szórakozásának sokszor csak az vetett véget, hogy megjelent az apja. Milan apja a jáérdének¹ dolgozott, mindennap hajnalban kelt, hogy a szövetkezet állatai alól kilapátolja a szart. Esténként pedig az otthoni jószágait rakta rendbe, dühödten csapkodta a disznókat az ólban, hogy kotródjanak már az útjából, amikor ő takarít. Talán pont

¹ Mezőgazdasági termelőszövetkezet („téész”).